

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 164/12

V Luxembourg, 12. decembra 2012

Sklepni predlogi generalnega pravobranilca v zadevah C-201/11 P,
C-204/11 P in C-205/11 P
UEFA in FIFA proti Komisiji

Generalni pravobranilec N. Jääskinen Sodišču predlaga, naj zavrne pritožbe, ki sta jih FIFA in UEFA vložili zoper sodbe Splošnega sodišča o televizijskem prenosu svetovnega prvenstva in EURA

Če države članice menijo, da sta ti tekmovanji dogodka velikega družbenega pomena, lahko zahtevajo prenos teh tekmovanj na brezplačni televiziji, da bi zagotovile dostop do teh dogodkov širokemu krogu javnosti

Direktiva o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov¹ državam članicam omogoča, da prepovejo izključni prenos dogodkov, za katere menijo, da so velikega družbenega pomena v tej državi članici, če bi bil zaradi takega prenosa velik delež javnosti prikrajšan za možnost spremljanja takšnih dogodkov na brezplačni televiziji.

Fédération internationale de football association (FIFA) prireja sklepni del svetovnega prvenstva v nogometu („svetovno prvenstvo“), Union des associations européennes de football (UEFA) pa prireja evropsko prvenstvo v nogometu („EURO“). Prepustitev pravic do televizijskega prenosa teh dogodkov je pomemben vir njunih prihodkov.

Belgija in Združeno kraljestvo sta pripravili seznam dogodkov, za katere menita, da so dogodki velikega družbenega pomena v teh državah članicah. Ta seznama sta med drugim vsebovala vse tekme sklepnega dela svetovnega prvenstva za Belgijo in vse tekme sklepnega dela svetovnega prvenstva ter EURA za Združeno kraljestvo. Seznama sta bila poslana Komisiji, ki je odločila, da sta v skladu s pravom Unije.

Vendar sta FIFA in UEFA sklepa Komisije izpodbijali pred Splošnim sodiščem z navedbo, da vseh teh tekem ni mogoče šteti za dogodke velikega družbenega pomena v teh državah. Splošno sodišče je njuni tožbi zavrnilo², ti pa sta pri Sodišču vložili pritožbe.

Generalni pravobranilec Niilo Jääskinen je v sklepnih predlogih, predstavljenih danes, najprej preučil razdelitev pristojnosti med državami članicami in Komisijo glede prepovedi izključnega prenosa dogodkov velikega družbenega pomena. V zvezi s tem ugotavlja, da so v skladu z direktivo le države članice pristojne za pripravo nacionalnih seznamov, katerih namen je zagotoviti prenos dogodkov velikega družbenega pomena na brezplačni televiziji. Države članice imajo pri izbiri ukrepov, za katere menijo, da so glede na nacionalne posebnosti na kulturnem in družbenem področju najbolj primerni za uresničitev cilja zagotovitve prostega prenosa televizijskih programov, ki ga določa direktiva, določeno polje proste presoje.

N. Jääskinen zato meni, da je nadzor, ki ga Komisija sme izvajati nad izvrševanjem diskrecijske pravice države članice pri sestavi nacionalnega seznama, omejen na iskanje očitne napake pri presoji. Tako mora Komisija predvsem preveriti postopek sestave nacionalnih seznamov glede na merili preglednosti in jasnosti ter se prepričati, da je dogodke, ki so jih izbrale države članice, dejansko mogoče šteti za dogodke velikega družbenega pomena. Poleg tega mora Komisija

¹ Direktiva Sveta z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (UL L 298, str. 23), kakor je bila spremenjena z Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 97/36/ES z dne 30. junija 1997 (UL L 202, str. 60).

² Sodba Splošnega sodišča z dne 17. februarja 2011 v zadevi FIFA in UEFA proti Komisiji, ([T-385/07](#), [T-55/08](#) in [T-68/08](#)), glej tudi [sporočilo za medije št. 9/11](#).

nadzorovati, da v nacionalnih seznamih ni določeno večje odstopanje od temeljnih svoboščin, kot ga določa direktiva. Poleg tega mora Komisija izvajati nadzor nad nacionalnimi seznamami z vidika splošnih načel, kot je prepoved diskriminacije na podlagi državljanstva. Vendar mora biti po mnenju generalnega pravobranilca nadzor Komisije objektivni in omejen.

Vendar se Komisiji v postopku sprejemanja odločitve pri preverjanju nacionalnih seznamov nikakor ni treba omejiti na avtomatizem. Nasprotno, v mejah svoje pristojnosti mora zlasti spoštovati načelo dobrega upravljanja, v skladu s katerim mora skrbno in nepristransko preučiti vse upoštevne elemente obravnavanega primera. Tak nadzor pa ne izključuje, da Komisija v svojih sklepih uporabi enake besedne zveze, če merila, na podlagi katerih Komisija preverja obstoj očitnih napak pri presoji držav članic, ostajajo nespremenjena.

V zvezi s tem generalni pravobranilec poudarja, da mora biti tudi nadzor Splošnega sodišča nad tem, kako Komisija izvaja svojo pristojnost preverjanja, omejen na preizkus, ali je Komisija pravilno ugotovila ali zavrnila obstoj očitne napake pri presoji zadevne države članice.

Dalje, generalni pravobranilec ugotavlja, da je zakonodajalec Unije s tem, da je državam članicam podelil pravico do sestave seznama dogodkov velikega družbenega pomena, želel uskladiti cilj svobode opravljanja storitev na področju razširjanja televizijskih programov s ciljem varstva pravice do obveščenosti v okviru kulturnih raznolikosti držav članic. Zakonodajalec Unije je torej omejitev te temeljne pravice načrtno določil kot ukrep, ki je nujen za zagotovitev dostopa do dogodkov velikega družbenega pomena širši javnosti. Kot tako je to omejitev načeloma treba šteti za upravičeno in s tem za sorazmerno.

Glede trditve FIFE in UEFE, da omejitev izključnega prenosa športnih dogodkov, ki jih prirejata, pomeni kršitev njune lastninske pravice, generalni pravobranilec N. Jääskinen pojasnjuje, da je glede na to, da lastninska pravica v zvezi s prenosom športnih dogodkov ni opredeljena niti v nacionalnem pravu niti v pravu Unije, njeno področje uporabe v bistvenem odvisno od določb, ki opredeljujejo njene meje, kot je direktiva. Zato zadevni ukrep ne pomeni omejitve lastninske pravice v smislu Listine o temeljnih pravicah.

Nazadnje, generalni pravobranilec N. Jääskinen Sodišču predlaga, naj potrdi, da čeprav sta svetovno prvenstvo in EURO v direktivi navedena kot primera dogodkov velikega družbenega pomena, to ne pomeni, da je mogoče v vseh primerih ta športna dogodka kot celoto vključiti v nacionalni seznam, ne glede na zanimanje za ti tekmovanji v zadevni državi članici. Navedba svetovnega prvenstva in EURA v direktivi pa pomeni, da kadar država članica tekme tega turnirja vključi na nacionalni seznam, ji v obvestilo Komisiji ni treba vključiti posebne obrazložitve, zakaj naj bi šlo „za dogodek velikega družbenega pomena“.

V teh okoliščinah generalni pravobranilec N. Jääskinen meni, da je Splošno sodišče pravilno opravilo sodni nadzor in zato Sodišču predlaga, naj **pritožbe v celoti zavrne**.

OBVESTILO: Sklepni predlogi generalnega pravobranilca Sodišča ne zavezujejo. Njegova naloga je, da Sodišču popolnoma neodvisno predlaga pravno rešitev v zadevi, za katero je odgovoren. Sodniki Sodišča zdaj začinjajo razpravo v tej zadevi. Sodba bo izdana naknadno.

OBVESTILO: Sodišču je lahko v odločanje predložena pritožba zoper sodbo ali sklep Splošnega sodišča, omejena na pravna vprašanja. Pritožba načeloma nima odločilnega učinka. Če je dopustna in utemeljena, Sodišče razveljavi odločitev Splošnega sodišča. Če stanje postopka to dovoljuje, lahko Sodišče samo dokončno odloči o zadevi. Sicer vrne zadevo v razsojanje Splošnemu sodišču, to pa je vezano na odločitev, ki jo je sprejelo Sodišče v okviru pritožbe.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

Celotno besedilo sklepnih predlogov v zadevah [C-201/11 P](#), [C-204/11 P](#) in [C-205/11 P](#) je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793